

KROMĚŘÍŽSKÁ ŠKOLA TVŮRČÍHO PSANÍ

Sborník prací 2011

Knihovna Kroměřížska – příspěvková organizace

Projekt je spolufinancován Ministerstvem kultury ČR

Aneta Baierová

Milý Ježíšku,

jsi jediný, kdo mi může pomoci. Všichni najednou začali mluvit o maturitě, vysokých školách, jazykových zkouškách atp.... Když před pár lety někdo řekl maturita, bylo to něco, s čím nebylo třeba si lámat hlavu. „Vždyť máme ještě spoustu času.“ Zato teď tohle slovo vyvolává příznaky chřipky: zblednutí, mráz v zádech, bolesti hlavy a u slabších povah dokonce zvracení a bolest kloubů. Ještě horší příznaky vyvolává maturita ve spojení se slovy státní a vyšší. To má pak člověk chuť zalézt do postele a probudit se teprve, až bude po všem. No dobrá, když tedy pominu maturitu (zvládli to jiní, zvládnou to i já), čekají nás přijímačky na VŠ. Kdo nám poradí, kudy kam? Když jsem byla menší, chtěla jsem být astronautem, protože jsem tehdy neměla ani ponětí o fyzikálních výpočtech, teorii relativity, lomu světla, přímočarých a křivých pohybech... Koneckonců, to nemám ani teď. Chtěla jsem být chemikem v laboratoři, dělat pokusy a míchat látky, dokud mě profesori nepoučili o názvosloví, molární hmotnosti, protonu a neutronu a spoustě jiných cizích slov neznámého významu. Z mých dětských snů už mi tedy zbývá jen princezna a herečka. Být princeznou je ovšem v dnešní době těžké. Žádné šaty, turnaje ani princové, ale politika a státní záležitosti. To znamená, že vás nikdo nebude mít rád a každý váš krok bude tisk sledovat jako ostříž. Je sice hezké mít v patách partu obdivovatelů, ale vidět se každý den v televizi, to je už na největší exhibicionisty příliš. A moje šance dostat se na herectví? Pravděpodobnější je, že vám spadne hvězda (tedy spíš meteor) na hlavu. A když už se člověk nakonec rozhodne pro obor, který by ho bavil, kdo zaručí, že se tam dostane? Což pomalu směřuje k tomu, proč ti vlastně píšu. Letos si na Vánoce totiž nepřeji nic jiného, než: učebnice psychologie (nejméně dvě), Pravidla českého pravopisu, Slovník cizích slov, sady testů ze ZSV, OSP a ČJ, přípravné kurzy na VŠ a peníze na autobus, abych na ty kurzy mohla i jezdit a k tomu jako bonus dva měsíce volna navíc. Ptáš se na co? Jeden proto, abych stihla všechno co jsem nestihla a druhý, abych se mohla pořádně vyspat. Děkuji předem a nezapomeň mi držet palce, nebo poslat vysokou školu, kde se nebudou ptát na průměr a maturitu, ani dělat zkoušky.

Železnice do nebe

„No tak! Pojd' dolů. Musíš něco jíst!“ Bouchla jsem dveřmi a otočila klíčem. Může si do těch dveří mlátit jak chce. Teď už je neotevře. Ať mi dají sakra všichni pokoj. Praštila jsem sebou o postel a schovala obličej do dlaní. „Měla bys ven, mezi lidi!“ Ona to prostě nevzdá. Proč nechápe že potřebuju být sama?! Matky... Myslí to vždycky dobře, ale dělají špatně. „Týno, prosímtě, zavolej Luce nebo Míši. Nebo prostě jen vylez z toho pokoje.“ Chvilka ticha. Teď začne vyhrožovat. „Kristýno, moje trpělivost už je pomalu u konce. Jestli neotevřeš, tak nechám ty dveře vypáčit.“ No jistě, znám ji líp než kdokoli jiný. Ale ona nezná mě. Nikdo mě nezná. Jedině on. On mě znal. A nemyslete si, že jsem jedna z těch, co fňukají po rozchodu a myslí si, že skončí svět... Ne, tohle bylo trochu jinak.

Viděla to pořád. Přehrávala si to v hlavě jako film. Od té chvíle na náměstí, až po ten poslední telefonát.

Bylo už pozdě, ale jakoby se jim nechtělo rozloučit. Stáli pod stromem na náměstí. Najednou začalo sněžit. Jakmile ucítil rozpouštějící se vločky ve tváři, chtěl nad nimi roztáhnout deštník, ale nedovolila mu to. „Vždyť je to jen sníh... Už stejně musím domů.“ zašeptala. Lehce ji políbil a objal

kolem ramen. „Ještě ne. Drž mě ještě chvíli.“ tiše prosil. Hodiny začaly odbíjet desátou. „Ne! Už jsem měla být doma. Pojď, ještě tě doprovodím.“ Věděla, že to nepotřebuje a že určitě začne protestovat, ale nemohla si pomoci. vždycky měla divný pocit, když odcházel sám. Dominik byl slepý, neviděl. Věděla, že nesnáší, když se o něho stará, podává mu věci, ale nemohla jinak.

Litovala ho, přestože jí několikrát řekl, že nemusí, že je to pro něj normální, že nic jiného vlastně ani nepoznal. Měla pocit, že mu nesmí ublížit, nesmí ho zranit. I když ho měla opravdu ráda, asi ho přestala milovat. Myslela, že už je to jen soucit, převlečený za lásku. Necítila už tu vášeň, se kterou za ním dřív chodila, nemohla dospát, nechtěla ani jíst, ani pít... To bylo pryč. Nevěděla proč. Nikdy jí nic neudělal, vždy byl milý, pozorný a plný pochopení pro její zvláštní nálady. Vhrkly jí slzy do očí. Nedokáže mu to říct. Dnes ne. Domů šli mlčky, u vchodu se políbili, on začal hledat v kapse klíče, ona váhavým krokem odcházela. Neměla by mu to přece jen hned říct? Vždyť tohle přece není fér. Trápí svým chováním nejen sebe, ale i jeho. I když nevidí, dokáže se dokonale vcítit do ostatních. Celý den se jí ptal: „Lásko, děje se něco? Jsi vážně v pořádku?“ Svedla to na únavu a bolest hlavy. Ale takhle to dál přece nejde. „Domčo, musím ti něco říct.“ rychle se otočila. „Co se děje?“ zvědavě se zeptal s úsměvem ve tváři. Nešlo to. Zakoktala něco o tom, že jí bude cybět a než stačil cokoliv říct, utekla rychle pryč. Zastavila se až u domovních dveří. No Týno, víš kolik je hodin? Kde jsi byla? Večeři máš studenou a...“ otevřela maminka dveře se spoustou výčitek, ale jak uviděla její uplakaný obličej, zarazila se: „Děje se něco?“ zeptala se maminka ustrašeně. „To nic... No, vlastně...“ Naráz to potřebovala někomu říct, vyzpovídat se, nechat si poradit. Později u ní v pokoji, když už se dost vybrečela, řekla jí maminka jen to, co sama věděla dávno. Dominik má právo to vědět.

Schůzku si s ním domluvila hned na druhý den. Jen se zvedl a odešel. Neběžela za ním. Cítila se hrozně. Připadala si jako potvora. Věděla, že oba to bude bolet, ale nečekala, že až tak moc. Uvědomila si, že je zítra Štědrý den. Pěkný dárek k Vánocům mu tedy dala. Bylo jí ještě hůř. Opřela se o ruku, vlasy si shodila do čela, aby lidé kolem neviděli, že pláče. Jak mu teď asi musí být? Co když si něco udělá? „Chybí mi...“ Počkat co? To, že řekla? Jako by se probudila. Byl to ten pravý. Dokázal jí vždy vyslechnout, poradit, rozesmál ji v těžkých situacích, cítila se s ním v klidu a v bezpečí. Líbil se jí jeho smích, rozčuchané vlasy, které mu padaly do čela, když sklonil hlavu, aby ji políbil. „Vždyť já ho miluju!“ skoro vykřikla a honem se rozběhla ven. Konaly se vánoční trhy. Na náměstí byly davy lidí. „Nejjednodušší bude mu zavolat.“ rozhodla se. Telefon nezvedl. Co když se mu v té tlačenci něco stalo? Zkoušela volat znovu a znovu. Pak uslyšela jeho hlas. Všechno mu řekla a prosila o odpuštění. „A tohle myslíš vážně Týno?“ zeptal se s nadějí v hlase. „Ano, jen mi hned řekni, kde jsi. Letím za tebou.“ „Jsem na nádraží, chtěl jsem se stavit u babičky. Ale samozřejmě ti hned jdu naproti.“

Dominik na nádraží málem skákal radostí. „Miluje mě!“ Věděl, že ona je ta pravá. Roztržitě vypnul mobil a ten mu spadl na zem, někam ke kolejím. Shýbnul se a začal ho hledat rukama, když se z reproduktoru, od někud z dálky, ozvalo: „Prosím pozor. Osobní vlak číslo 157 přijel k nástupišti číslo 2 na 3. kolej. Vlak zde jízdu končí. Dbejte prosím zvýšené opatrnosti při pohybu v kolejišti. Uslyšel blízko troubit vlak a pomyslel si: „Které je tohle sakra nástupiště?“

Vánoční (ne)pohoda

Všude bláto, prší, a když už náhodou spadne z nebe nějaká popletená vločka, radši než aby jen tak osaměle ležela na zemi, rozpustí se. Připomíná vám to něco? Ano, popisuju atmosféru našich Vánoc.

Je to vlastně jedna velká honička, kdo dřív koupí autíčko na ovládání, brambory na salát ve slevě za 36 Kč a kdo nestíhá, na toho zbudou už jen malé smrčky se slehlými větvemi a opadaným jehličím, protože ležely úplně naspodu hromady, která byla málem větší, než platy našich politiků.

A ten, kdo říká, že nemá rád Vánoce, určitě lže. Kdo by neměl rád ty svátky klidu a pohody, všude hrají koledy a z obchodů se na nás usmívají Santa Klausové? Ano, Klausům možná do smíchu je, ti se o nic nestarají, protože za ně všechno zvládnou sobíci s červenými nosy, parůžky na hlavě, velkými bříškami a kopýtky. Ale za nás nikdo nic neudělá.

A co teprve ty výdaje. Všude na nás mávají červené, zelené, zlaté a oranžové lístečky: sleva 20%, sleva až 50%. (O navýšení původní ceny se naráz nikdo nestará.) Když za okny posbíráme dopisy pro Ježíška a podle nich chceme našim drahým nakoupit nějaké dárky, v dnešní době, ve které ten, kdo nemá nejnovější model auta, mobilu, počítače atd. jako by ani nežil, jsme prakticky bez šance vrátit se domů se zdravými nervy a v noci klidně spát.

Největší legrací je balení dárků. Například když přesně vyměřený ustříhnutý kus balícího papíru je malý a nehodí se do něj ani žádný jiný dárek. Vánoce jsou tedy ideálními svátky pro sběr papíru. Když se nám konečně povede oblepit dárek velmi hezky vypadající lepicí páskou, která sice překryje všechnu krásu papíru, ale aspoň drží pohromadě, zbývá už jen mašle. Hlavě pozor na prsty. Přiznejme si, kdo by je chtěl pod stromeček?

Tak, vše kolem nákupů a balení máme hotovo, teď už jen usmažit vánočku, upéct stromek, nazdobit kapra, nalít svíčky, zapálit dárky, rozbalit okno pro dědu Klause, nebo Santu Mráze a otevřít dárky. A doufat, že jsme to letos zase všechno nespletli.

Svatava Mášová

Medvěd a liška

Medvěd a liška dohodli se spolu,
že budou jíst u jednoho stolu.
Najdou-li v lese zbytky v pondělí,
o vše se spravedlivě rozdělí.
Medvěd si vymínil hned větší díl,
aby své velké tělo nasýtil.

Poprvé dělí se – a podle práva
liška si na klobáse pochutnává
a medvěd dostal chleba – velký bochník.
Přemýšlí, co by pro podruhé podnik:
„Příště to uděláme obráceně.“
Když našli košík po turistech v seně,
liška si pochutnává na kvalitním víně,
medvěd má suchý rohlík ke svačině.

Ona je v pohodě – a on má důvod k zlosti,
nechce se dělit podle velikosti.
Potřetí nechá si svou kořist medvěd sám:
„Tentokrát už si v klidu pochutnám.“
Potřetí našel pouze ohlodané kosti.
Teď přemítá, že jedněm štěstí přeje
a druzí chodí světem bez naděje.

Kdyby se medvěd s liškou napůl rozdělil,
dostal by každý přiměřený díl.
Byl trochu sobec, trochu nemotora,
co také čekat od lesního tvora?

Ty věř, můj bližní: **Štěstí třeba skromné
je připraveno pro tebe i pro mne.**

Pohádka o perníkové chaloupce

Jeníček s Mařenkou už dávno dospěli a jejich rodiče zastárnuli. Mladí si dobře pamatovali, jak to bylo tenkrát, v době jejich dětství. Otec je tehdy odvedl do lesa a nechal na pospas osudu. Kdyby nebylo hodné babičky v malé lesní chaloupce, která je tehdy pohostila perníkem, kdo ví, jak by to s nimi dopadlo. Možná, že by je v noci roztrhala divá zvěř. Také by je mohli potkat zlí lidé a unést je přes blízké hranice do nějakého ústavu v sousedním království. Mařenka ani Jeníček o tom raději nechtěli přemýšlet.

Ale co teď s rodiči?

Otec a matka zestárnuli tak, že bylo zle se na ně jen podívat. Odpor budily nejen jejich stále opakované zvyky, vytahané tepláky a ošumělé svetry. Rodiče se pořád ještě snažili své dospělé děti vychovávat a vnoučata naopak hloupě rozmazlovali.

„Víš co, Mařenko,“ povídá jednou Jeníček, když se sešli v luxusní restauraci u kávy a vína, „odvedeme rodiče do lesa. Už nejsou k ničemu a nám jenom překážejí. Jejich domek si upravíme na chatu a budeme tam jezdit na víkendy.“

Mařenka souhlasila a tak oba sourozenci brzy pozvali své staré rodiče na výlet do lesa.

„Ach, jak je v lese krásně, dobře se tu dýchá,“ radovala se maminka.

Tatínek se dal ihned do sbírání hříbků. Byla to jeho vášeň. Tak postupovali rodiče stále hlouběji do lesa a těšili se z příjemného zážitku. Mařenka s Jeníčkem se mezitím opatrně ztratili z dohledu a rychle nastartovali auto, které nechali na kraji lesa. Táta s mámou procházeli lesem, sbírali houby a ani si nevšimli, že se děti vytratily. Byl podzim, opět se vrátil středoevropský čas a brzy se začalo stmívat. Tu se ti dva začali rozhlížet. Teprve teď si uvědomili, že hlasy svých dětí už dlouho neslyšeli.

„Nechali nás tady, mámo,“ pochopil šedovlasý otec.

„Je to tak,“ přitakala drobná vrásčitá osůbka, jeho žena.

„Co budeme dělat? Že bys vylezl na strom?“

„Blázníš? Vždyť bych spadnul. Na štěstí jsem si vzal mobil. Zavoláme na linku důvěry.“

A tak opuštění rodiče v temném lese volali nejdříve na linku důvěry. Tam jim milý ženský hlas poradil, kudy se dostanou k nejbližší silnici. Na kraji lesa zářilo jasné světlo z oken domova pro seniory. Přívětivá vedoucí sestra je přivítala a ukázala jim pokoj, ve kterém budou spolu bydlet.

Dál už vše probíhalo jako v nejlepší pohádce:

Rodiče si v novém domově, kde o ně bylo dobře postaráno, brzy zvykli. Děti i vnoučata je chodili často navštěvovat. K Vánocům vždy Mařenka upekla pro své staré rodiče krásnou chaloupku celou z perníku a všichni si společně pochutnali.

Tak žili šťastně dlouho, předlouho, a jestli neumřeli, žijí tam tak pěkně dodnes.

Hurikán

Držím v rukou volant svého auta a pevně jej svírám. Přede mnou se vine silnice, lesknoucí se po nedávném dešti. Pospíchám. Víím, nebo spíš tuším, že v patách mám nějaké nebezpečí. Někdo mne pronásleduje, nebo se sem blíží neblaze proslulý hurikán.

Projíždím městem, kde jsem se narodila. Všude je podivné přitímí, ticho a klid. Snad už se všichni někam odstěhovali, schovali se, utekli.

Najednou uvidím osvětlenou zastávku autobusu. Na lavičce tam vedle sebe sedí tři lidé. Mávají na mne, abych zastavila. Proč proboha neutekli? Postupně je poznávám.

Můj přítel Vladimír, který mi kdysi zachránil život. Nikdy jsem mu dostatečně nepoděkovala...

Stará paní, která při útěku upadla a teď potřebuje rychle odvézt do nemocnice. Vždyť tu paní také znám...

Poslední z trojice je hezký mladý muž. Usmívá se na mne moje dávná láska. Jak je možné, že se vůbec nezměnil?

Všichni na mne upírají prosebný pohled. Neslyším, spíš víím, že všichni se chtějí dostat pryč odtud, stejně jako já. Bůhví proč mohu vzít do auta jen jednoho z nich. Krutá volba mi svazuje ruce. Tak ráda bych pomohla všem. Ale nejde to.

Konečně poznávám tu starou paní. Je to přece moje matka. Tak dlouho jsem ji neviděla! Jsem šťastná, spěchám ji obejmout a pomoci jí do auta.

V tutéž chvíli se ozve pronikavý zvuk sirény. Tak pronikavý, že mne probudil z živého snu. Několik minut mi ještě trvá, než se vzpamatuji. Je srpnové ráno. Vstávám, jdu se osprchovat, zapnu rádio a připravuji si rychlou snídani. Po chvíli hudby se v rozhlase ozve hlasatel se zprávami:

„Dnes je pondělí 29. srpna 2005. Hurikán Katrina se v uplynulých dnech přehnal nad územím Floridy. Novou sílu získal nad Mexickým zálivem. Evakuace New Orleansu byla zahájena v sobotu 27. srpna. Značná část obyvatel se zachránila. Škody dosud nebyly vyčísleny...

Nemohu poslouchat dál. Pospíchám do práce. Pořádně se proběhnu. Auto nemám, nikdy jsem neměla a mít nebudu.

A maminka před deseti lety zemřela.

Podzimní ráno

Jmenuji se Hubert Vytížil a jsem bankovní úředník. Ženatý, věk čtyřicet let, dvě děti – kluci téměř dospělí. Petrovi je osmnáct prýč a Martinovi bude brzy patnáct.

Dnes je můj velký den.

Nedávno jsem úspěšně ukončil dálkové vysokoškolské studium, získal diplom a titul inženýra ekonomie. Po poradě s manželkou jsem se rozhodl, že zkusím najít lepší místo, než je služba u přepážky v bance v bývalém okresním městě. Podal jsem přihlášku do konkurzu na místo vedoucího oddělení finančního úřadu ve Zlíně. Není to sice nejvyšší post, kterého chci dosáhnout, ale za svým cílem hodlám jít postupně. Věřím, že jednou své schopnosti uplatním ještě lépe.

Když jsem se ráno probudil a podíval se z okna, nemile mne překvapila hustá mlha. To je ale nadělení! Chci jet samozřejmě svým autem. Je to sice starší Octavia-combi, jezdím s ní už deset let, ale je spolehlivá. K tomu, abych si mohl koupit lepší auto, potřebuji vyšší příjem. To jsou jednoduché počty. Oba kluci studují a jejich nároky i náklady na studium se stále zvyšují. A devalvace měny pokračuje poslední dobou stále rychleji.

Kdyby aspoň ta mlha povolila. Není vidět na krok. Všechno se topí v neproniknutelné šedi. Vyjedu raději dřív, abych se nedostal do ranní špičky. Nejhorší zácpy jsou před Hulínem. Tam opravují kousek cesty a pro každého řidiče to znamená půl hodiny zpoždění. Posnídám v autě. Snažím se nastartovat, ale nějak to nejde. Volám na ženu, která mezitím vstala:

„Co je s tím autem?“

„Promiň, nestačila jsem ti to říct. Náš Petr byl včera na nějaké diskotéce a měl menší nehodu. Domů ještě dojel, ale spotřeboval všechno benzín. Měl bys zavolat do servisu ...“

„Co mi to teď pomůže, za hodinu musím být ve Zlíně. Je to pro mne a pro nás všechny moc důležité. S mladým si to vyřídím po návratu. O benzín ať se postará dřív, než se vrátím.“

Co teď? Autobus ani vlak už nestihnu. Zavolám tátovi. To je moje jediná záchrana. Patří sice už mezi seniory, jak se teď říká důchodcům, ale jezdí dobře. Jezdil celý život. Bylo to jeho povolání.

Mobil vyzvání, tati, vezmi to, jsi tam?

„No, co se děje?“, ozve se konečně otcův hlas.

„Tati, mám problém. Můžeš mě hodit do Zlína? Vysvětlím cestou. Spěchá to. Je to důležité.“

„Dobře, hned jsem u vás.“

Během několika minut táta přifrčel se svou Felicií.

„Budu řídit sám, ty jsi dnes nervózní, ještě bys mi s mou Felinkou něco provedl.“

Nakonec bylo docela prima sedět v autě jako spolujezdec a nechat se pohodlně dopravit na místo určení. Zatímco se táta soustředil na jízdu, připravoval jsem si svou argumentaci pro vstupní

pohovor a rozhlížel se po krajině. Mlha se pomalu rozpouštěla a slunce rozpačitě vykouklo z šedi, jakoby se omlouvalo za to nedopatření.

Vstupní pohovor dopadl dobře. Byl jsem klidný, soustředěný, mám dostatečnou praxi a potřebné vzdělání. A jako muž mám samozřejmě výhodu oproti ženským uchazečkám o toto místo.

Cestou zpět jsem ocenil tátovu spolehlivost. Dávno jsem mu odpustil to divné křestní jméno po dědečkovi, pro které se mi kluci ve škole posmívali. On mi zase odpustil, že jsem v mládí trochu flinkal školu a na výšku jsem se tehdy nedostal. No co, všechno už je za námi. Na jméno jsem si zvykl. Dokonce jsem se nedávno dověděl, co přesně znamená. Hubert – to prý je duchaplný člověk. Nakonec je to jméno pro mne vhodné i výhodné. A výšku jsem hravě zvládnul, když vím, že ji potřebuji. Hlavně, že mám tátu pořád nablízku, jako oporu i spojence. Někdy na nás byl tvrdý, ale vyplatilo se to. Teď se za volantem tváří docela spokojeně.

Mlha už dávno opadla a konečně jsem se mohl rozhlížet po nových barvách podzimní krajiny. Kdybych musel řídit, těžko bych si všimal zlatě svítících korun břízek u cesty, oranžových skupin listnáčů za hnědými lány polí, bleděmodrého lesa v dálce. Za stěračem se zachytil jeden žlutooranžový lístek a po chvíli se uvolnil a odlétl...

Ještě dnes si to všechno vychutnám. Příště už budu muset myslet na jiné věci.

A s naším mladým si to vyřídím hned po příjezdu. Nic mu nedaruji.

Vánoční nadělení

Vánoce...

Co všechno si lidé za tímto slovem představují. Jedni vidí ozdobený rozzářený stromek a pod ním hromadu dárků. Jiní jsou zavaleni starostmi, jak zvládnou s každým rokem náročnější nákupy v obchodních střediscích. Původní význam těchto krásných svátků se pod vrstvou nejrůznějších nánosů pomalu ztrácí. Ale téměř pro všechny lidi znamenají Vánoce několik volných dnů před koncem roku a únik z vyjetých kolejí všednosti.

Silvie s Lukášem si letos nechtěli, ba ani nemohli dělat velké starosti s nákupy. Nedávno si nechali zkolaudovat nový domek na konci vesnice a postupně si jej zařizovali nábytkem. Zcela hotová byla kuchyň, koupelna a také prostorná ložnice. Další dva pokoje zely prázdnou. Jen na okna pověsili záclony, aby zvědavci z okolí nenahlíželi dovnitř.

Poslední dobou se Silvie necítila moc dobře. Práce v mateřské škole ji bavila a dříve jí dávala i pocit uspokojení. Ve svých dvaatřiceti letech však toužila také po vlastním dítěti. V jejích hnědých očích se často objevoval smutek. A přece neměla k nespokojenosti nejmenší důvod. Lukáš byl tím nejlepším manželem, jakého si dovedla představit. Během těch uplynulých deseti let od jejich seznámení se snad vůbec nezměnil: vysoký, štíhlý, prakticky založený a většinou pozorný k jejím citům. Sama si někdy připadala až příliš přecitlivělá. Vždyť jí nic nechybí. O takovém krásném domě mnoho mladých dvojic většinou jen sní. A oni to spolu dokázali!

Na svátky pozvali také svoje rodiče. Ti přijedou až na Boží hod. Štědrý večer chtějí mít mladí manželé jen pro sebe. Překvapení pro Lukáše schovává Silvie už dlouho v nejtajnějších úkrytech. Jsou to jen milé drobnosti, na velké dárky letos nezbývá.

Konečně je tu 23. prosinec. Lukáš odešel do práce. Jako družstevní ekonom musí mít v pořádku účetnictví. Silvie už má prázdniny. Drobečky ze školky předala postupně jejich maminkám. Některé maminky projevily svou vděčnost velkými krabicemi domácího cukroví. Jeden tatínek přinesl dokonce kapra. Teď zbývá jen uklidit, připravit salát, usmažit rybu a ozdobit stromek.

A zítra mohou jen slavit.

Silvie si zpívá vánoční koledy spolu s rozhlasem a práce jí jde dobře od ruky. Mezitím vyřizuje telefonáty a rozesílá esemesky s vánočním blahopřáním. Když se navečer objeví Lukáš, Silvie spí schoulená do klubička v manželské posteli.

„Zlato, pojd' sem, někoho jsem ti přivedl“, volá muž ode dveří.

„Proboha, koho teď večer před svátky vede? Vždyť nejsem ani upravená, myslí si rozespálá žena a rychlým pohybem si upravuje krátké blondaté vlasy. Vstupuje do kuchyně a hledá muže.

„Kde jsi, prosím tě, a s kým...?“

Otevírá dveře do před síně. Tam sedí Lukáš dosud v kabátě a botách. Mezi koleny drží a jemně hladí světlou psí hlavu. Ušmudlaný, zablácený pes mu sedí u nohou. Oba tázavě hledí na Silvii.

„Prosím tě, kde jsi toho psa našel?“

„To není pes, ale fena. Toulala se kolem družstva, a když jsem vyšel z kanceláře, šla za mnou. Podívej, jak je špinavá a zubožená. Musíme ji nejdřív vykoupat. Ale opatrně. Břicho tahá po zemi, ať jí neublížíme.“

Silvie není příliš nadšená, když Lukáš bere psa do náruče a míří do jejich nové čisté koupelny.

„Vyzuj si nejdřív boty a svlékni kabát. Já zatím připravím staré ručníky.“

Než Lukáš fenu vykoupal, vykouzila Silvie v jednom z prázdných pokojů pelíšek. Vystlala jej starou kožešinovou vestou a nahoru dala nepotřebné prostěradlo. Pak vysušila a vyfoukala mokrou psí srst a oba žasli nad tou proměnou. Z šedivé psí popelky se vyklubala krásná zlatá princezna.

„Vždyť je to nějaké ušlechtilé plemeno. Vypadá jako malá kolie.“

„Ale nemá tak bohatou hřívu.“

„Třeba ji právě někdo hledá. Dnes už je pozdě. Hned zítra se poptám po okolí a zjistím majitele.“

Mezitím Silvie připravila jídlo pro manžela. Zbylo i pro nečekaného hosta. Fena hladově hltala předložená vonící sousta a zapíjela vodou z misky.

„Chudinka, asi už je venku moc dlouho, má pořádný hlad,“ mínila žena a pohladila hebkou srst. Fena přijala její gesto klidně, otočila se a pak olízla své hostitelce ruku. Poděkovala.

Tu noc před Štědrým dnem se mladí manželé moc nevyspali. Z prázdného pokoje vedle ložnice se ozývaly podivné zvuky a tak mezi objetími a polibky chodil jeden nebo druhý nebo oba společně kontrolovat fenku. K ránu přece jen usnuli. Silvii se zdálo, že čeká dítě. Poslední dobou se podobné sny opakovaly stále častěji. Ve snu slyšela svá vlastní slova: „My se o to děťátko dobře postaráme.“

Když se probudila, voněla z kuchyně káva. Lukáš vedle ní nebyl.

„Tak on si přivstal a chystá snídani. První dnešní dárek.“

„Zlato, vstávej a pojd' se podívat, máme tu vánoční nadílku.“

Rychle si protřela oči, vklouzla do pantoflí a v noční košili spěchá za hlasem. Lukáš sedí na bobku vedle psího pelíšku.

Fena leží na boku, odpočívá a k jejímu bříšku se tulí tři malá slepá holátka.

Tady by mohla povídka končit. Neskončil však skutečný příběh.

K nalezené feně se nikdo nehlásil. Lukáš se později v družstvu dověděl, že se její původní majitelé odstěhovali a pejska tu jaksí „zapomněli“.

Mladí manželé se o psí matku a její štěňata opravdu dobře postarali. A později se štěňátka dostala k dalším hodným lidem, ačkoliv neměla šlechtický rodokmen.

Fence začali její noví lidé říkat „Xena“. Ale častěji na ni volali „Dárečku“. Stala se z ní věrná a chytrá společnice mladé paní. Oddaně ji teď doprovází na vycházkách a hlídá kočárek s miminkem.

Libuše Matysíková

Příliš štědrý večer aneb jak jsem poprvé zabíjela kapra.

Ve své paměti máme ukryty různé momenty, které se někdy v nějaké životní situaci objeví, a zkratkovitě si je vybavíme znovu. Asi když jsme se domnívali, že jsou dávno ty tam, oživnou a jsou s námi.

Čas je stejně milosrdný a vybaví nám kostru vzpomínek spíše hezkých než ošklivých. Samozřejmě hlavními aktéry zpravidla býváme my sami, a i když bychom chtěli situaci upozadnit, stejně se tak nestane.

Je to prostě dnes již úsměvná vzpomínka o tom, jak jsem poprvé v životě zabíjela kapra. Situace vznikla takto. Otec byl horníkem na uranovém dole, horníci se loučili v hospůdce, trutnováci odjížděli na Vánoce domů a otec to trochu nezvládl.

Alkoholu bylo víc než dost, otec to přehnal a byl 24 prosinec.

Seděl za stolem, hlavu položenou na stole a pochruoval. Když jej máma pobídla, aby si šel lehnout, tak zamumlal něco, jako nech mně být a pokračoval ve spánku za stolem,

Maminka okamžitě vyhodnotila situaci a prohlásila, že kapra nezabije, s jiným masem nepočítala, čili salát a polévku udělá, kapra ne. To je tátova práce. Mámy se zmocňovala nervozita, ale trvala na svém, kapra nezabije.

Pustila se do svých obvyklých činností, na které byla zvyklá. Polévku po staročesku s houbami namísto rybí, bramborový salát, chystala cukroví a vánoční štrůdl na podnosy. V jejím obličejí se zračilo značné zklamání, ale přemáhala se, ovládala. Vždyť byly Vánoce! A ty dětem nechtěla pokazit. Starší dcerku pověřila zdobením vánočního stromku, její tvář a celé tělo bylo ve zjevném napětí, ale pokračovala v činnostech, které dělala vždy.

Otec stále seděl u stolu, hlavu na stole. Podřimoval.

Bylo mi asi dvanáct let, bráchovi deset let. Viděla jsem neudržitelnou situaci, vzala jsem nůž, utěrku, paličku a desku na maso a šla do koupelny. Zavolala jsem bráchu, že mi musí pomoci.

V kuchyni se mamince ještě motala moje tříletá sestřička Janinka.

Kapra jsem zabila téměř sama. Brácha mi sem tam podal utěrku, přinesl misku na odpad a brutvan na zabitého kapra.

Přece jenom mi bylo k užítku, že jsem otce několikrát viděla kapra nebo pstruha zabíjet. Mohla jsem tyto znalosti určitým způsobem uplatnit.

Se zabitým kaprem si máma už věděla rady a my s bráchou jsme uklidili koupelnu, aby tam po kaprovi a našem konání nebylo ani stopy.

Otec podřimoval dlouho, až do večera. V televizi právě probíhala televizní inscenace hry „ Příliš štědrý večer“ a v tom se z televize ozvalo: - Francku, ty lumpe! Otec, protože se jmenoval František, zvedl hlavu, zavolal: Co, co, co? A šel spát! Vánoce pro něj začaly až na Boží narození.

Štědrovečerní večere proběhla bez táty a my jako děti jsme byli velmi zklamáni. Očekávali jsme dárky!

Se sestrou jsme dostaly knížky a ručně upletené svetry norským vzorem. Připadlo nám to trochu málo, přece jenom jsme čekaly nějakou hračku, holčicí cinkrlátka. Ruční práci jsme tehdy neuměly ocenit.

Přestože jsme to cítily jako zklamání, obě dvě jsme svetry nosily mnoho let, až do úplného roztrhání. A mladší sourozenci tam našli ke svetříkům nějaké hračky.

Přestože byla pro tyto Vánoce situace více než napjatá, dá se říci, že Vánoce u nás dopadly vskutku dobře.

Tentokrát jsme se snažili všichni a díky mamince, jsme situaci zvládli velice dobře.

A tatínek? Tak trochu se styděl a už nikdy nedopustil, aby se podobná situace někdy opakovala.

Na Boží narození jsme se po obědě vypravili na dlouhou procházku. Přišli jsme červení, vyvětraní. A než jsme se dostali domů, začaly zvolna padat sněhové vločky. Rodiče nás nemohli dostat domů.

Do rána napadlo sněhu dost a dost, tak jsme se na Štěpána vypravili na kopec, kde jsme využili lyže i sáně.

Jak se ukázalo, nebyli jsme sami, koho první sníh vytáhl ven.

Byly to hezké Vánoce.

Podzimní ráno

Dušičky jako vymalované. Už třetím dnem se probouzíme do mléčné mlhy. V této situaci se říká, že není vidět ani na krok.

U Kovandů zvoní budík o něco dřív než obvykle. Jirka Kovanda, tedy Jiří Kovanda je čtyřicetiletý bankovní úředník a dnes má velmi důležitý den. Očekává s napětím změnu svého života k lepšímu. Čeká jej vstupní pohovor na vedoucí pozici v bance v krajském městě. Tímto se plní tak trochu jeho sen. Má už dost odsloužených let v bance na různých pozicích a konečně by měl nastat zlom v jeho pracovní kariéře.

Poslední léta se mu příliš nedařilo, dokonce byl chvíli nezaměstnaný. Pak šel vypomáhat bratrovi do jeho autoservisu. Na to nerad vzpomíná, brácha byl vedoucím, vypomáhal otec, který měl jako automechanik nejvíc zkušeností a on? Zpočátku si připadal jako poskok. Jeho manuální schopnosti nebyly příliš velké, poučování přímo bytostně nesnášel, ale... Byl docela rád, že jej brácha zaměstnal a nemusel chodit pro potupné dávky v nezaměstnanosti. Po čase se obeznámil s provozem autoservisu a přidal na zručnosti. Práce jej bavila. Jenže nebyl u svého povolání.

Když byl vyhlášen konkurz na vedoucího pracovníka v bance, ihned zareagoval. Chtěl zkusit projít konkurzem a místo dostat. Přestože věděl, že konkurzy bývají většinou oficiálně potvrzené podvody.

Vstal, v tašce měl připraveny všechny doklady a dokumenty, oblečení připravené na židli, na stolku ležely klíče od auta. Umyl se oholil: Ani tuze moc nesnídal, neměl chuť, tak pouze vypil ranní kávu a pospíchal do pošmourného dne. Auto měl garážované, chytlo na jeden drc, rozsvítil světla, zapnul mlhovku a ujížděl ke krajskému městu. Auto spokojeně

brumlalo, když tu najednou zrada! Auto snížilo rychlost a změnilo zvuk. Jirka zastavil. Otevřel kapotu a sledoval co se děje. Jaký je to druh závady? Vždyť auto nedávno s bráchou kontrolovali. Zkontroloval všechny kabely, podíval se zda nebylo oleje. Zkontroloval rysku a pro jistotu olej, který mu brácha nechal v kufru auta, tam přilil. Auto se opět rozjelo.

Po chvilce jízdy vidí na cestě výstražný trojúhelník, mladou paní v kostýmku jak poletuje kolem svého auta. Viditelně se celá klepala zimou. Jiří zastavil auto.

Dobrý den. Tak co máte za potíže?

Nevím prostě to nejede.

Tak já se vám na to mohu podívat.

Jiří odklopil kapotu, vyzkoušel kabely. Hm... Jeto jasné. Došla vám baterka, vypadá to, že se porouchal alternátor. Kam jedete?

Do města. Mám tam konkurz.

Víte co, já brnknu bráchovi, on má servis, tak vám auto odtáhne, spraví anebo vymění alternátor i baterku. A jestli chcete, tak pojedte se mnou. Já už docela spěchám.

Jiří volal bráchovi, ten se pohyboval kousek od nich se svými mechaniky, poněvadž na dálnici se stala havárie a zaměstnanci autoservisu byli i dobrovolní hasiči, tak šli na výpomoc.

Jiřího bratr přijel do deseti minut, převzal auto a naložil je k odvozu do autoservisu. Mladá paní si vzala tašku, kabát, předala klíče a jela s Jiřím na konkurz.

Konkurzní řízení probíhalo v šesti lidech. Jiří si původně myslel, že mladá paní se také účastní konkurzu, ale později se ukázalo, že je manažerkou, která má konkurz na starosti.

Takže, Jiří v konkurzu zvítězil a dostal vytoužené pracovní místo. Docela s láskou a nadhledem vzpomíná na své zážitky v autoservisu, na nešikovnost, neobratnost na chybějící motorické citění. Jak byl háklivý na řeči, že má obě ruce levé, že neslyší motor a různé jiné zdrcující poznámky. Prostě došel k závěru, že každá zkušenost, byť i potupná se v životě hodí.

A mladá paní? Z atraktivní mladé paní se vyklubala slečna. Zanedlouho byla ruka v rukávě. Na svatbu jim šel svědčit Jiřího bratr Luděk.

Pěkný kvítko

V den Svatého Mikuláše se v šatně školičky scházejí děti a rodiče. Přichází maminka s Ondřejem.

Dělej, přece víš, že pospíchám.

Pohladí jej po tváři, mile se na něho podívá.

Víš, Ondro, bylo mi s tebou hezky... Jsi takový živý, ale děláš nám ostudu. Tu někoho kopneš, tu někoho kousneš nebo praštíš. Ale jsem přece jen tvoje maminka a mám tě ráda. Dnes přijdu z práce a bude mi smutno. Už z pekla poslali dopisy, že se na to pěkný kvítko těší a kotle mají připravené.

To neříkej, zlobí se Ondra. Jsem hodný. Včera jsem ti pomáhal.

No, to sice ano, ale také jsi pokousal Jindřiška, zbil Natálku a pokopal Jiříka.

Oni mě naštváli! Já se na ně zlobím, křičel Ondra.

Tak uvidíme, nějak to dopadne. Všechno se dá vyřešit.

Ondra dostal pusu na rozloučenou a maminka odešla do práce.

Děti s paní učitelkou sedí na židličkách. Vykulená očička čekají, odkud se letos objeví Mikuláš.

Odzpívaly si písničky, zopakovaly říkanky. V tom někdo zazvonil... Děti zpozorněly. Některé naskákaly paní učitelce a paní školnici přímo do náruče. Hledaly útočiště.

Už jsou tady.... Zaznělo třídou.

Ale ne. To jenom přišel Ondrův tatínek s kamerou a prosbou, zdali si může příchod Čerta Mikuláše natočit na kameru. Paní ředitelka to dovolila.

Konečně přišli Mikuláš, Čert a Anděl. Nebyli to ti loňští. Anděl byl zlatý, Čert nějaký mladý, nezkušený, i Mikuláš byl nějak jiný.

Děti jim zazpívaly koledy, mikulášské písně, přednesly básně a říkadla, naslibovaly, že budou hodné a dostaly od Andílka dárečky.

V tom co se nestalo!

Čert nebyl tak tlustý a divoký jako v minulých letech, byl příliš hodný. Asi se bál, aby někoho nerozplakal....

A teď to přijde.

Andílek Čertovi něco řekl a Čert začal honit namísto dětí Ondrova tatínka a cosi nesrozumitelného mumlal.

Paní učitelka zpozorněla nad nezvyklou situací.

Co se stalo? Co se tu děje?

To je on, prodává blbý telefony!

A jali se ho honit. Čert i Anděl.

Čertíku, tohle nám tady nedělejte. Takové věci si vyřizujte jinde. Vy máte napomínat děti, aby byly hodné a ne si vyřizovat účty.

Co jsme měli dělat, když jsme na něj právě čapli!

Děti plné živých zážitků se hezky vospinkaly, posvačily a nezvykle klidně si hrály. Silná motivace ... Co kdyby ...

Postupně se rozcházely domů a objevila se i Ondrova maminka.

Dobré odpoledne, paní učitelko, já vím, že jej dnes konečně odnesli, ale vezmu si papučky a nějaké věci, jestli po něm něco zbylo.

Ondrovi ve třídě zasvítily oči.

Mami, mami, já jsem tady! Neodnesli mě. Ani nechtěli. Chtěli nám sebrat tatínka. A naše pěkné kvítko s mámou radostně odcházelo domů. Zase to přežil!!!

Lucie Štěbrová

Měla to být pohádka složená z jednoslabičných slov. Ale nejsem Jan Werich, tak mi snad odpustíte nějakou tu chybičku

Jak drak pil rum a princ mu za zub trh

Dnes zdál se mi sen. Chceš ho znát? Nuž slyš a vstup v zem mých snů!

Zas rok byl fuč. Kol a kol, kam jsi kouk, jen sníh a led. A chlad, že kdo moh', ten radš spal. Ne tak náš princ. Princ žil tam, kde tměl se hvozd. Tam, co jest hrad a v něm král. Král byl zlý. Chtěl, ať princ jde tam o kus dál, co je sluj a v ní drak. Princ dál má ho zbít a vzít mu zub. Ten, kdo má ten zub, je pro vždy mlád a to je to, co král moc chce – být zas mlád. Princ si vzdych: "Král je král, co s ním. Nu což, tak jdu". Vzal svůj vak a šel.

Jas dne už zhas a chlad a mráz bil ho v tvář, leč princ na to nic. Šel a šel až hle – tu je ta sluj! Však kde je drak? Ach, je tu a spí. Co teď? Jak jen zub mu vzít? Ptá se princ když vtom – ach ne! Šláp naň! Drak mrk, pak zív a vstal. Kouk a hned se ptal: „Co tu chceš?“ a šel z něj starch. 🐉

„Tvůj zub!“ děl princ, i když se bál.

„Ha ha!“ na to drak. „Tak si jej vem?“ a smál se a smál, až břich se mu třás.

Leč princ nic, jen tam tak stál.

„Máš strach, že? Ho ho! A nač jej chceš?“, ptal se drak, když smích jeho ztich.

„No, pro mě ne! Král jej chce, by byl zas mlád. To víš, je už děd a být stár je zlý...“

Drak jen kýv: „To znám, já sám mám už tři sta let. Dám mu ten zub, a to hned teď. Leč dát zub ven, to je bol, ó joj joj!!! Tož co teď?“

„Já vím,“ zdvih princ prst a sňal svůj vak. Z něj vzal cos: „Hleď, toť rum! Tu máš a pij!“

Drak si lok a pak zas a zas a zas a zas...až byl down. A pil by dál leč princ křik:

„Dost už! Je čas zub ti vzít!“

Drak na to nic, jen na zem spad, kde smál se a pěl.

„Ach jo, mlč už a drž!“ a princ trh a zub šel ven. „A je to! Tak co, byl bol?“ hned princ se ptal.

„Ani ne. To ten rum“ smál se drak

„Tak dík moc a co za to?“

„Co by, nic! Zas přijď a vem rum, ju?“ mrk zas drak, žuch na zem jak sak ryb a spal.

„OK,“ řek princ a šel zas dom.

Ptáš se, co pak? No, pak už nic. Král vzal zub a byl rád, že princ je zpět.

A teď běž spát, já jdu též.

Pa Lucie Štěbrová

David Zubík

Vánoce

(pro mladší)

Je úterý a zbývají tři dny do Štědrého dne. Teprve dnes jsem dostal slíbenou výplatu za říjen a listopad, a proto mě čeká pěkná honička. Nebyly peníze a nemáme vůbec nic koupeného! Dárky, stromeček, kapr, jídlo... Nic není! O jídlo se postará má žena a mně zůstaly dárky, stromek a kapr. Pro ženu už pár kravinek mám, ale děti... Osmiletý Honzík a jedenáctiletá Majdalenka stále věří na Ježíška a tak každé své přání píše na papír a dávají ho za okno. S obavou, jak velké jsou to papíry, jdu nenápadně navštívit místo pro přáníčka. K mému překvapení tam žádné psaní není! Že by? Že by byly tak skromné a nic nechtěly? Nene, nebyly... Podle Honzíka tam přání daly a odnesl si je Ježíšek... Jak jinak... Spíš vítr, Máchale... Musel jsem si vymyslet, že mi Ježíšek mejloval, že nic nedostal. Nakonec přání napsaly... Vždyť ještě aby né, jde o jejich dárky... Sbalil jsem seznamy a uháním do města. Stavím v centru a otevírám Majdin seznam... Hadry, hadry, hadry, pijící a čurající panenka, sáňky a sníh... Čurající panenka?! To existuje? Boha jeho... A sníh? Ve spreji? To musí upřesnit, jak to ten Ježíšek má vědět? Hadry už nakoupila žena, takže zbývá jen ta chlemtající panenka a sáňky... Na sníh se ještě poptám... To Honzíkův seznam byl o dost pestřejší... Gormiti, Nerf zbraň, plakát nahé holky, sáňky a sníh... Co?! Zase sníh? A co? Co?! Plakát nahé holky?! Bože, kde na to přišel? K čemu ho chce? Že by už i ... Né, to snad né... Na to je ještě mladej... To by mě zajímalo, zda něco takového má Ježíšek vůbec na skladě... A co ta nervová zbraň?! A Gormiti? Co to je? Stává se z něj terorista? Vše se naštěstí objasnilo hned v prvním hračkářství... Nerf zbraň je plastová pistol a Gormiti jsou pěkně drahé malé plastové potvory... Ještě stromek, kapra a hurá domů. Je hrozná zima a to lítání mě vůbec nebaví. Kapra i stromek jsem naštěstí v pohodě sehnal... Večer u krbu se ptám Honzíka na sníh a na ten plakát. Zase mi psal Ježíšek, že si neví rady... Tak plakát prý nutně potřebuje, protože všichni kluci ve třídě nějaký mají a chlubí se s ním ve škole! A že ho musí mít taky... Je to brzo, je to zvláštní, ale na jednu stranu Honzíka chápu... Taky bych nechtěl být jediný bez plakátu... Problém byl ale se sněhem... Obě dítky totiž chtějí sáňky a chtějí si jich hned užít. A podle předpovědi nemá sněžit přinejmenším do Silvestra... Ježíšek je nesmí zklamat. Musím to nějak vyřešit ...

Je ráno Štědrého dne a nic kloudného mě nenapadlo... Jdu se umýt do koupelky a co nevidím... Voda ve vaně růžová a kapr plave na znak... Opatrně do něj šťouchám a nic. Kapr je kaput... To není vůbec dobrá zpráva. U nás je totiž zvykem, že těsně před večeří chodívám s dětmi kapra vypustit do zdejšího rybníka. Při mém malém vyšetřování vychází na povrch, že se Honzík s kaprem koupal a nasypal si do vany hodně koupelnové soli... Po kom to dítě je... No nic, беру kapra a dítkám oznamuji, že mu není nejlíp a jedu s ním raděj k veterináři... Asi po dvou hodinách jsem v jednom marketu sehnal živého, ještě k tomu zlevněného kapra! Pravda, je poloviční, ale žije... Honzíkovi jsem vytrhl dvoulist z playboye, co jsem kdysi dostal a až na sníh je vše zařízeno a připraveno...

Večeře a dárky se vyvedly a děti šly spokojeně spát. Stále ale doufají, že zítra si pořádně užijí sáňek... Ježíšek totiž vše zařídí... Bože nemůžu je zklamat!

Je večer, stojím na verandě, piji portské a pozoruji hvězdy. Z ničeho nic dostanu skvělý nápad! Možná mi k tomu dopomohla nějaká ta sklenka, ale nápad se dostavil a stojí za to! Kousek před

domem máme kopec, kde děti chodí sáňkovat. Je to nějaký posvátný zatravněný kopec s velkým křížem na vrchu. Mrzne a mrznout má... Potichu smontuji všechny hadice v domě, zapnu studenou vodu a utíkám ke křížku... V jedné ruce víno, v druhé hadici a opřený o kříž kropím vše okolo... Hlavně potichu, ať mě nikdo nezmerčí... Asi po hodině nepřetržitého kropení usuzuji, že je vše dostatečně mokré... Když už se chystám k odchodu, mi něco docvakne... Já ho pokropil úplně celý! Ze všech stran, prostě úplně všude! Jak se na něj ty děcka vyškrábou? To bych ale nebyl já, abych na něco nepřišel... Okolo křížku omotám provaz a spustím ho dolů... Děcka se budou držet provazu a musí se v pohodě vyškrábat až na vrch... S tímto úžasným nápadem se chystám slíst dolů... Vtom mi podjede noha, plesknu sebou na zadek, rozbiji portské a vysmekne se mi hadice. Ta potvora lítá na všechny strany a celého mě pokropí! Ke všemu ten kopec už zmrzl a já se řítím světelnou rychlostí dolů... Po zadku! Tak bolavý zadek jsem v životě neměl! Ani chodit nemůžu... Zastavil jsem se až o náš kamenný plot! Vypnu vodu, bleskově smotám hadici a schovaný s bolestmi pozoruji lesknoucí se kopec. Je jako sklínka... Tak na něj ten provaz nedostanu ani za zlatý prase... Ale teď už nic nevymyslím... Ráno moudřejší večera... Honem se vysvěču a šup do peřin... K ránu mě vzbudí hlasitý smích děcek a do ložnice za mnou přijde manželka a vyzývá mě, ať se jdu podívat z okna, na tu spoušť, co jsem udělal... Nemělo cenu se vymlouvat... Všiml jsem si, že mi suší mokré a natrhlé rifle... Dobelhám se k oknu za děckama a co nevidím... Na kopec se snaží vyškrábat asi třicet převážně starších místních věřících! Já na ně úplně zapomněl!! Oni totiž každý rok dvacátého pátého prosince se sejdou u křížku, pomodlí se a zapálí svíčku... Jenže tento rok jim to asi nevyjde... Sice se snaží o sto šest, ale padají jeden přes druhého a nehnou se z místa. Dokonce jsem slyšel i pár sprostých slov! Ale děti z toho mají obrovskou bžundu! No co si budeme nalhávat, nejen děti se náramně bavily...

Později jsem se všem věřícím omluvil. A děti? Ty si kopec nemohly vynachválit! Dokonce k nám jezdily i ze sousedních vesnic a předháněly se, kdo se první dotkne kříže... Nápad se tak zalíbil, že od té doby se každý rok kopec kropí... Ale až od dvacátého šestého...

Vánoce

(pro starší)

Měly to být naše první společné Vánoce... Jen já a Lucie. Krásné a ničím nerušené Vánoce... Ozdobená větvička na stole, perníčky a kuřecí řízek k večeři... To byl plán. Ale to by nesměla přijet na svátky má úžasná tchyně! A její ještě úžasnější pes Mufínek... On to snad ani není pes. Je to takový ten malý prase buldoček, co jen chrochtá, slintá a dokonce i švidrá. Do psa má vážně hodně daleko... Štěkat jsem ho snad v životě neslyšel...

Tchán jezdí kamionem a zrovna na svátky jel někam až do Belgie. A tchyně přece nebude sedět doma sama, když může otravovat život jiným...

Zrovna, když si tak sedím nerušeně u televize, přišla Lucie a řekla něco, co už nikdy nechci slyšet – „Přijela maminka. A na týden...“ Můj tlak po těchto větách začal neuvěřitelně kolísat! Chvíli jsem omdlával a chvíli mi měla prasknout hlava... Jakmile jsem se uklidnil, všiml jsem si ve dveřích dvou potvor... Jedna malá chrochtající, druhá velká komandující. Nevím, co mi vadilo víc, zda to, že tchyně, první co přijde, okamžitě letí do ledničky, nebo to, že Mufínek nám ochcává křeslo... S bohem vánoční pohodo... S bohem pohádky... Tchyně tu hubu nezavře a nezavře... Proč nemáme tamto, tamto a toto... Když tu si všimla, že dva dny před Štědrým dnem, nemáme stromeček. A už to začalo... Kolotoč, co nejde zastavit... Co to je za Vánoce bez pořádného vánočního stromečku?! No a mlela,

mlela a mlela... Když se mi konečně podařilo jí skočit do řeči s tím, že nám její mazlíček počůral MÉ křeslo, jen odvětila – „Značí si teritorium...“ To bylo vše! A pak opět spustila to své...

Jak teritorium?! To je snad mé teritorium! No počkej... Mazlíčkovi Mufínečkovi jsem slíbil, že jakmile se někdy ukáží u něho, označím si vše, kde sedí a spí... To bych se předtím hodně napil...

Mezitím, co jsem stále rozdýchával úžasnou návštěvu a Lucie uklízela teritoriální značku na křesle, tchyně rozhodla – „Jedeme si uřezat pořádný vánoční strom!“ Jak jedeme? Ona a Muf? Říkám si, jen běžte... A doufám, že na vás nějaký ten stromek spadne a umrznete... Kulový! Tchyně po mě hodila bundu s pilkou a oznámila mi, že jde se mnou a ukáže mi jaký mám uřezat... Jak se mnou?! Já nikam nejdu!

Ve vteřině mě rve do auta a do pěti minut stavím v lese. Opravdu, ale opravdu je odporné počasí... Zima, mlha, chvílemi sněží... Vůbec se mi z auta nechce... Jenže ještě než vypnu motor, tchyně v palčákách a kožichu mi otevírá dveře a táhne mě do závějí... Po minutě neuvěřitelného brodění mi dochází, že nemám rukavice a pěkně mě mrznou ruce. To ale “maminku” vůbec nezajímalo. Našla si stromek a vyslala mě řezat. To, že se to nesmí, zavrou mě, nebo mi upadnou prsty, ji vůbec netrápilo... Chce ten stromek a musí ho mít... Přijdu blíž a přemýšlím, na jaké náměstí ten strom vlastně chce... Do domu ho v životě nemůžu dostat! Má tak čtyři metry!! Mé protesty byly opět přehlasovány... Prý se zkrátí... Bože! Proč mám řezat takový monstrum a zkracovat ho?! Proč rovnou neuřezat menší?! Z mlhy přiletěla jasná a srozumitelná odpověď – „Menší není tak pěkný...“ Říká se, když jsi hňup, tak musíš trpět... Jenže tady je to trochu jinak... Tchyně je hňup a JÁ musím trpět! To je spravedlnost... Asi po pěti minutách krutého řezání mi dochází, že zaprvé necítím prsty, zadruhé jsem téměř nic neuřezal a zatřetí mě nikdo nekomanduje. Jdu se tedy nenápadně kuknout, kde ta čarodějnice je... Mé tajné přání, ať umrzne, se nesplnilo... Ta fúrie sedí v mém teploučkém autě a poslouchá dechule! Bože ona mi i to rádio přeladila! Nemám jinou možnost, než sebrat všechnu sílu a jít ten strom uřezat. Asi po půl hodině je i na autě a valím konečně domů do tepla. Prsty mě tak strašně pálí, až mám vážně pocit, že o ně přijdu... To diktátorka vedle si vesele pozpěvuje a je jí fajn... Jakmile dorazím domů, šlahnu strom do předsíně a utíkám se zahřát ke krbu... Co ale nevidím! Prasopes si leží na MÉM křesle a chrápe! Sviňa jedna! Už, když jsem se chystal ho rázně shodit na zem, přijde tchyně a začne se z Mufínkem pusinkovat... Jazykama! No Francouzi by hleděli... Na toto jsem opravdu neměl žaludek... Raději jsem si šel napustit vanu. Konečně jsem měl chvíli klid a pořádně jsem se rozehrál... Ale vážně jen chvíli... Po pár minutách totiž přes dveře slyším – „Pohni tlustóchu. Jedeme si ulovit kapra!“ Co? Co?! Jakého zase kapra?! Jak ulovit?! A co? Jak tlustóchu?! Já nejsem tlustý! Já nikam nejdu...! Měl jsem sto chutí se utopit. I když bych měl spíš utopit tchyni... Zrovna když vymýšlím, co jí provedu, přišla za mnou Lucie. Řekla mi, že mluvila s maminkou a přemluvila ji, ať je doma a nikam se mnou nechodí... Ale já nikde nic lovit nejdu! Bože, vždyť kapra ani jeden z nás nejí! Ani ta tchyně ho nejí! Lucie mi vysvětlila, že ji nepřemluví, že toho kapra musím někde sehnat... Ať zajedu někde do marketu a koupím živého... Tím ji prý umlčíme... No, ale na jak dlouho... Sice vůbec netuším, nač nám ten kapr bude, ale nezbývalo mi než souhlasit. Ale dělám to jen pro Lucii... Dokonce jsem si musel vzít i prut! Ať je to věrohodné... No komedie, co vám budu povídat...

Po hodině a půl jsem dorazil domů a málem jsem se opět pozvracel! Všude po domě hrozný, ale opravdu hrozný pach! Stromek nikde, Lucie jak by smet... Jen tchyně sedí v kuchyni a se zacpaným nosem se futruje perníčkama... Zvedne hlavu od talířku a s ledovým klidem povídá – „Chlapče, špatný

stromek jsi vybral. Špatný..." Nechápal jsem... Hodil jsem kapra do vany a šel jsem za Lucíí na verandu. Ta mi oznámila, že tak hrozně smrdí ten strom. Asi ho lesáci něčím nastříkali... V tuto chvíli byla ta nenažraná babizna v kuchyni velmi blízko smrti! Já jinak velmi klidný a vyrovnaný člověk jsem měl opravdu hrozný vztek! Nedokážete si představit, jak to ve mě vřelo! Tak já vybral špatný stromek?! No počkej! Už i Lucii to dost štvalo a když viděla, jak jsem našťvaný, rozhodla se, že musíme maminku dostat z domu. Už jí má taky plné zuby. Jo, ale jak... Seděli jsme na verandě a přemýšleli... Všechny mé myšlenky směřovaly jen k tomu, jak té fúrii ublížit... S tím ale Lucie bohužel nesouhlasila. Musí to jít prý nějak humánně... Už když nás přepadala beznaděj, zasáhla vyšší moc. Tchně přišla na verandu a konečně z ní vylezlo něco rozumného. Prý volal tatínek, že kvůli počasí jet do Belgie nemůže a vrací se domů... Ať jí Lucie nabalí perníčky, že odjíždí... Bože já se tak radoval a děkoval bohu! Já výskal a skákal do výšin... S Lucíí jsme se chvíli vítězně objímali, do toho se otevřely dveře, vešla můra a promluvila – „Tak nikam nejedu. Rozhodli jsme se s tatínkem, že strávíme Vánoce u vás..."

Křest knihy Temnota spisovatelky a lektorky Kláry Janečkové

